

вори да не усещатъ миръ и радость, доде си не науматъ за онаго дабраго царя, отъ кого пріяха нѣкога толку богаты дары. Цари, кои не мислятъ друго, само да се чинатъ страшни и да покоряватъ свои поддници, за да ги направатъ да имъ се боятъ, они са бичъ чловѣческаго рода. Они имъ са страшни якоже и искатъ да са; обаче отъ това са омразени, и возненавидѣни отъ сички; и повечъ они требува да се боятъ отъ послушники своя, неже послушници да се боятъ отъ нихъ.

Азъ отговорихъ Ментору: увы! Сега не е време да мислимъ достоинства съ кои требува царіе да царуватъ; Итакій не е веке заради насъ; не щемъ вече видѣ никога, ни наше отечество ни Пенелопу: и самый Одиссей ако се връне нѣкога полнъ со славу во свое царство, не ще има никогда радость да ме види; ни азъ пакъ ще имамъ радость да му се покорявамъ за да ме научи да управлявамъ. Нека умремъ любезный мой Менторе, ни една друга мисль не ни е опрощена; да умремъ, понеже Бози нѣматъ ни одну милость за насъ.

Като говорехъ азъ тако, много глубоко въздыханія пресичаха сички мои рѣчи. Но Менторъ, кой се боеше отъ зло до гдѣ не е достигнало, не се боеше веке отнюдъ отъ него, като случеше да падне въ него. Недостойный сыне цѣломудраго Одиссеа! викна онъ, ще се оставишь ли да ти надвие твоє злощастіе? знай че ты ще видишь единъ день островъ Итакій и Пенелопу. Ты ще видишь, въ первую славу свою онаго, що не си го видѣлъ никакъ; непобѣдимаго Одиссеа, кого нещастіе не може да покори, и кой со свои нещастія кои са много поголѣми отъ твои, учи те да се не отчая-